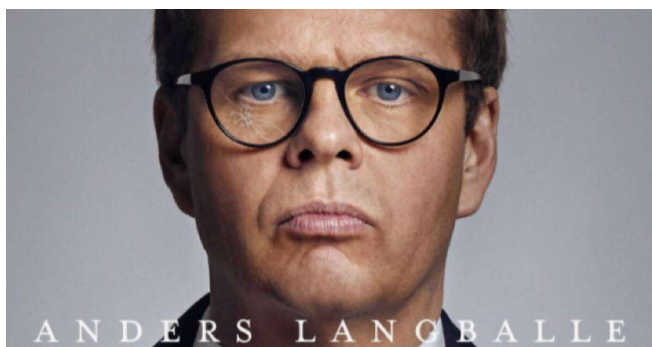

Når TV skaber sin egen virkelighed

Publiceret 23/06/2021 i [Bøger/Medier](#) af [Katrine Marie Guldager](#)

Print

MEDIER // BOGANMELDELSE – “Allerede i forordet mærker man, at forfatteren (og hans med-skriver) har fundet en no-nonsense stemme og stil, hvor det, der skal fortælles, bliver fortalt på en enkel, ærlig og faktisk også modig måde. Nok er der kritik af navngivne personer på Tv2, men bogen føles aldrig som en hævn eller et personangreb,” skriver Katrine Marie Guldager, der har anmeldt bogen *Forfra* af Anders Langballe, som hun mener indeholder en meget vigtig kulturkritik.

Bøger, der kun kan læses på én måde, bliver hurtigt kedelige, og det gode ved Anders Langballes nye bog, *Forfra*, er, at den er mange historier i én.

Den er 1): En personlig beretning om et liv, der bryder sammen, og 2): En beretning om en arbejdsplads og en kultur, der er blevet forskruet og umenneskelig, og 3): Et portræt af en grænseløs, overfladisk tid, som vi alle lider under, også selvom vi aldrig har fået en blodprop eller været ansat på Tv2.

Man længes næsten tilbage til en tid, hvor Uffe Ellemann-Jensen ikke ville være på hold med Dansk Folkeparti, og politikere tilrettelagde deres valgkampagner efter vælgerne, ikke efter hvor og hvornår man kunne få den bedst mulige mediedækning

Allerede i forordet mærker man, at forfatteren (og hans med-skriver) har fundet en no-nonsense stemme og stil, hvor det, der skal fortælles bliver fortalt på en enkel, ærlig og

faktisk også modig måde. Nok er der kritik af navngivne personer på Tv2, men bogen føles aldrig som en hævn eller et personangreb, og forfatteren er da udmærket klar over, at han også selv bærer en del af ansvaret for, at han arbejdede sig selv midt over.

Men bogen rækker som sagt ud over det.

Fra Langballes udgangspunkt som VU'er og nyuddannet journalist genbesøger vi hele den politiske scene efter Foghs valgsejr i 2001. Man længes næsten tilbage til en tid, hvor Uffe Ellemann-Jensen ikke ville være på hold med Dansk Folkeparti, og politikere tilrettelagde deres valgkampagner efter vælgerne, ikke efter hvor og hvornår man kunne få den bedst mulige mediedækning.

Drama ud af ingenting

Sagen om Lene Espersen, der blev hængt ud, fordi hun engang prioriterede en familieferie højere end et møde i Arctic Five, beskriver Anders Langballe som begyndelsen på enden for Espersen. Pressen lugtede blod, og Langballe beskriver selv dette ”kollektive dræberinstinkt” blandt journalister, hvor alle går efter det sårede dyr. Et fænomen som jo desværre lever i bedste velgående, tag bare Joy Mogensens.

Når den kedelige substans er overstået, hvad skal man så?
Ja, så må man dykke ned i motiver, spin, planer og
strategier: Vride et drama ud af ingenting

Langballe skriver det selv: Magtkamp og drama vinder over substansen i dækningen af dansk politik. Han er ikke bleg for at indrømme, at journalister bevidst misforstår udsagn, for at skrive den mest konfliktfyldte, mest dramatiske historie. Han er heller ikke bleg for

at erkende, at det er kravet om, at der skal være nyheder døgnet rundt, der gør, at så meget af det er fyld: Når den kedelige substans er overstået, hvad skal man så? Ja, så må man dykke ned i motiver, spin, planer og strategier: Vride et drama ud af ingenting.

Intet under, at danskernes tillid til medierne nu igen har taget et dyk.

Anders Langballes personlige historie bliver på en måde også historien om mediebranchen i samme periode, og det er flot balanceret: For måske styrer mediebranchen som sådan direkte mod blodpropper af den livsfarlige slags? Ja, måske er det ikke bare mediebranchen, men en mere generel arbejdspladskultur, der er problematisk? Måske er den overdrevne fokusering på form i virkeligheden noget, som gennemsyrrer samfundet som sådan?

Man kan spørge, om journalister altid skal indlede deres bøger og artikler i det konkrete og sanselige – her en peberbøf. Til gengæld må man sige, at Anders Langballe ikke er bange for at sætte tænderne i den

Overordnet set er der en god balance mellem hvad teksten kan, og hvad den vil. Den leverer præcis dét, den lover. Man kan spørge, om journalister altid skal indlede deres bøger og artikler i det konkrete og sanselige – her en peberbøf. Til gengæld må man sige, at Anders Langballe ikke er bange for at sætte tænderne i den. Den personlige historie knyttes sammen med en generel, og, efter min mening, meget vigtig kulturkritik. Og selvom Anders Langballe rejser sig fra sygelejet, er kampen for at komme tilbage langt fra slut.

Også her svigter Tv2 tilsyneladende. Scenen på Jobcenteret, hvor den kendte journalist pludselig befinder sig i den anden og mere nådesløse virkelighed, vidner om, at det er meget mere end en enkelt mand, der er brudt sammen her.

[FORFRA: Anders Langballe i samarbejde med Martin Flink](#)

Forlaget 28B

Er udkommet.

[LÆS MERE AF KATRINE MARIE GULDAGER HER](#)

Foto: Begge billeder er fra bogens omslag.

- KATRINE MARIE GULDAGER
- SENESTE ARTIKLER

Katrine Marie Guldager debuterede som skønlitterær forfatter i 1994 og har siden udgivet både digte, noveller, romaner og børnebøger. Af nyere værker er de mest kendte romanerne "En uskyldig familie" og "Bjørnen". I januar 2021 udkom hendes autofiktive roman, "Det samme og noget helt andet"